ENVER HOCA

Çu En-lay ile Konuşma

HALKIN BİRLİĞİ
YAYINLARI

Enver Hoca

ÇU EN-LAY İLE KONUŞMA

Bu konuşma ilk olarak 14 Ağustos 1977 tarihinde **Zeri i Popullit** ve Başkimi gazetelerinde yayınlanmıştır. "8 Nëntori" Yayınevi'nin, Tiran 1977 İngilizce baskısından Türkçeye çevrilmiştir.

Doğuş Matbaası'nda dizilip, Osmanlı Matbaası'nda basılmıştır.

1. Baskı Eylül 1977

Halkın Birliği Yayınları: 1
Sorumlu Yönetmen: Fikri Yüksel
Çeviren: H. Erkan
Yönetim Yeri: Klodfarer Cad. Oğuz Han, No: 25/12, Divanyolu/İst.
İsteme Adresi: P.K. 1297 Sirkeci/İst.

ENVER HOCA

Değerli Yoldaş Çu En-lay,

Çin heyetinin değerli yoldaşları,

Buraya gelmeniz büyük bir sevince yol açtı. Halkımız ve Partimiz, şenlik içindedir, çünkü ikinci(1) defa olarak aralarında halkımızın ve Partimizin özel sevgi ve saygı gösterdiği Mao Zedung'un yakın yoldaşı Çu En-lay bulunmaktadır. Arnavutluk ve Çin birbirine Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde yakından bağlıdır ve ikisi birlikte mücadele etmekte, yaşamakta, zafer kazanmakta ve ilerlemektedir.

Biz, büyük ülkenizin coşkun ve başarılı gelişmesini, hükümetinizin iç ve dış siyasetini, dünya emperyalizmine ve modern revizyonizme karşı mücadelenizi, günü gününe izliyoruz.

Çin'den dönen bütün heyetlerimiz, her şeyden öte özellikle Çin halkının, Arnavutluk halkı için hararetli ve samimi dostluğundan coşkunlukla bahsetmektedir. Bütün bunlar bizi sevindirip güçlendirmekte, halkınızın ve Partinizin coşkun hayatı ve mücadelesini yakından izlememiz imkanını vermektedir.

Uluslararası alanda ve uluslararası komünist harekette, dünya halklarının yürüttükleri milli kurtuluş savaşında Halk Çin'inin ağırlığı, doğru siyaseti, başında Mao Zedung yoldaş bulunan ÇKP'nin izlemiş olduğu ve izlediği çizgi, ilerleme, barış ve kurtuluş savaşı ve sosyalizm mücadelesi için önemli bir etken olmuştur.

---

(1) Çu En-lay, Arnavutluk Halk Cümhuriyeti'ni ilk defa Ocak 1964'de ziyaret etti.

Bugün dünyada önemli olaylar meydana gelmekte, halklar için karmaşık meseleler ortaya çıkmakta, çeşitli nitelikte ve çeşitli yoğunlukta mücadeleler olmakta, ittifaklar oluşup, çözülmekte, liderler devrilmekte ve diğerleri onların yerlerini almakta, emperyalist düşmanlar ve müttefikleri ve revizyonistler ve bütün dünyanın diğer gericileri entrikalar örmektedirler. Fakat bunların ötesinde biz, Marksizm-Leninizmin öğretilerini rehber alan halkların haklı davasının ileriye doğru gittiğini ve dev bir güç olarak, çürüyüp can çekişen eski dünyayı amansız bir şekilde ezdiğini ve böylece yeni dünyanın doğması ve güçlenmesine yol açtığını görüyoruz: Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde yürütülen bu mücadelenin karşısında halkımız ve Partimizin, kardeş Çin Partisi ve halkıyla omuz omuza mücadele etmesi ve bu devasa mücadeleye mütevazi bir katkıda bulunması, şeref ve görevidir. AHC ve Partimiz, bütün hayatı boyunca Marksizm-Leninizme ve muzaffer öğretimizin sarsılmaz ilkelerini her zaman rehber alan bütün partilere sadık kalacaktır. Her zaman bu yolda yürüyerek, birlikte olacağız ve ortak mücadelemizi güçlendireceğiz.

Buraya gelmeniz, sizinle yapacağımız fikir alış verişi, çok yanlı mücadelemizin güçlenmesine yardım edecektir.

Fikirlerimizden bazılarını söylememe izin verin.

Enver Hoca yoldaş Çin Heyetine genel olarak, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti ekonomisinin gelecekteki gelişmesinin meselelerini ve özellikle de 1965 ve 1970 yılları arasındaki 4. Beş Yıllık Plan tasarısı hakkında bilgi verdikten sonra, uluslararası durumun esas meseleleri üzerinde durdu.

ULUSLARARASI DURUMU NASIL GÖRÜYORUZ, ÇIKARACAĞIMIZ DERSLER VE GELİŞEN DURUMLA İLGİLİ OLARAK ALACAĞIMIZ TEDBİRLER

Çin Komünist Partisi ve Çin Halk Cumhuriyeti Hükümeti'nin, Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk Hükümeti'nin gelişen uluslararası olaylar tarafından gafil yakalanmadıklarını, aksine genel olarak bunları (olayları-ç.) önceden doğru olarak gördüklerini ve devrimci bir şekilde davranarak olayları etkiliyebildiklerini, bu durumlara belirgin devrimci damgalarını vurduklarını, sosyalizm ve komünizm davasını, sağlıklı bir barışı ve hakların kurtuluş mücadelelerini güçlendiren birçok kazançlar sağladıklarını düşünüyoruz. Öte yandan Partilerimizin sürekli, yılmaz, tutarlı ve Marksist-Leninist mücadelesi, dünya halkları ve komünistlerinin gözü önünde başında Amerikan emperyalizmi bulunan dünya emperyalizminin saldırgan ve savaş kışkırtıcısı faaliyetini ve başında Sovyet revizyonistleri bulunan modern revizyonistlerin bütün ihanetini açıkça teşhir etmiştir.

Bu aşamanın hakim özelliğinin, Amerikan emperyalizmiyle, başını Sovyet revizyonistlerinin çektiği modern revizyonistler arasındaki, gittikçe daha açık işbirliği ve rekabet olduğunu düşünüyoruz. Amerikan emperyalizmi dünya politikasını ve stratejisini başarılı bir şekilde uygulamak, genel olarak sosyalist kamp ve komünizme karşı mücadele etmek ve onları yıkmak için, dünyanın

etki alanlarına bölünmesi, iki büyük devletin,ABD ve Sovyetler Birliği'nin hakimiyetinde yeni bir sömürgeciliğin yaratılması için Kruşçev revizyonistlerinde müttefiklerini ve ortaklarını buldu.

Bu iki dünya devleti, sosyalizme karşı ortak mücadele hedefini taşırken, aynı zamanda birbirlerine karşı üstünlük kazanmaya, bunu korumaya ve güçlendirmeye, kendi etrafındaki uyduların gruplaşmalarını güçlendirmeye, müttefiklerinden mümkünse kopması amacıyla, birbirlerinin uydu gruplaşmalarıyla mücadele etmeye, kendi gruplaşmalarını güçlendirmeye ve ittifak içinde, sosyalist ülkelere özellikle de Çin'e ve Arnavutluk'a darbe indirmeye çalışmaktadırlar.

Tabii ki güçlükler ve çelişmelerle, uluslararası alanda her gün yürütülen ve somutlaşan, Sovyet-Amerikan ittifakı, dünyanın kaderi için büyük tehlikeye sahip siyasi bir olayı ve ona karşı güçlü bir şekilde mücadele etmemiz gereken, büyük bir hedefi oluşturmaktadır. Bu ittifak siyasi, ideolojik, ekonomik ve kültürel bütün alanlarda gelişmektedir. O, Marksist-Leninist öğretiye karşı, iki yönden ideolojik olarak koordine edilmiştir. Bütün bu yönlerde siyasi-askeri «ittifaklarının istikrarı» için, tantanalı askeri anlaşmalara varıncaya kadar, anlaşmaların ve iki büyük devlet arasında işbirliğinin ve planların birlikte koordine edilmesinin artmasına yakında tanık olacağız.

Tabii, sosyalizmi, halkların özgürlüğü ve bağımsızlığını ezerek, dünyaya hakim olmak isteyen bu iki devletin faaliyetlerinin eğilimlerinde farklılıklar vardır. ABD ateş ve demirle faaliyet göstermekte, nükleer şantajı ve savaştan yozlaşmaya kadar her türlü baskıyı kullanmaktadır. Sovyet revizyonistleri ise, Amerikan baskısı ve şantajına boyun eğerek, sadece sözle, görünüşte, O'nun saldırgan faaliyetlerine karşı çıkarak nüfuz

alanı yaratmak ve halklar üzerinde hakimiyet kurmak için, bütün yolları ve yöntemleri kullanmaktadırlar. Onlar (Sovyet Birliği-ç.) şimdilik açıkça baskıcı savaş yöntemlerine başvurmadılar. Fakat izledikleri yol, kaçınılmaz olarak onları buna da götürecektir. Öte yandan onlar, somut olarak ABD ile açık işbirliği ve rekabet içinde, sosyalizme ve ülkelerimize karşı mücadele ederek, şeytani amaçlarını gerçekleştirebileceklerini düşünmektedirler.

Sovyet revizyonistleri, 'barış içinde bir arada yaşama' genel çizgileriyle savaştan kaçınacaklarını düşünemezler, fakat onlar, sosyalizme ve ülkelerimize karşı mücadele etmek için zaman kazanmayı ve bu zaman boyunca, daha önce bahsettiğimiz yönlerde, dünyadaki mevzilerini güçlendirmeyi amaçlamaktadırlar. Açıktır ki, Sovyet revizyonistleri ateşle oynamaktadırlar çünkü şeytanca amaçlarını gerçekleştirmek için, kendilerini kurtarma ve koruma mücadelesi veren halklara karşı, Amerikalıları ateş ve demirle faaliyet göstermelerinde serbest bırakarak, onları ekonomik, askeri ve siyasi bakımdan zayıflatmayı düşünmektedirler. Öte yandan, Sovyet revizyonistleri, halkları baltalamak, yozlaştırmak, köleleştirmek ve onlara hükmetmek için bütün yöntemleriyle faaliyet göstermektedirler. Fakat tabii bu amaçları ve faaliyetleri, onların istedikleri gibi gelişmemekte ve gelişemez. Dünyada diğer muazzam güçler de faaliyet göstermektedir, bunlar birbiri ardına emperyalistlerin ve revizyonistlerin planlarını bozan, onları ağır yenilgilere uğratan, sosyalizmin ve halkların güçleridir.

Yeni Sovyet-Amerikan ittifakının kurulması, aralarındaki rekabeti ve derin çelişmeleri ortadan kaldıramaz. «Orman kanununu» yok edemez. Tam tersine bu ittifak bu kanunun etkilerini sadece iki emperyalist-re-

vizyonist devlet; birisi çok önce oluşmuş olan Birleşik Devletlerle, ötekisi coşkun adımlarla bu duruma gelen Sovyetler Birliği arasında değil, fakat aynı zamanda diğer kapitalist devletlerle, yozlaşarak kapitalist ülkeler haline gelen modern revizyonistlerin iktidarda oldukları Avrupa'nın eski sosyalist ülkeleri arasında da her geçen gün sertleştirmektedir. Sovyetler Birliği ve Avrupa'nın diğer eski sosyalist ülkelerinin yozlaşması, ilişkilerine «orman kanununu» getirmiştir ve bunların hepsi, birlikte veya ayrı olarak diğer emperyalist kurtlarla birlikte, uluslararası ormanda kurt gibi dolaşmaktadırlar.

Şu anda, emperyalistler arasındaki eski ittifakların çözülmesi ve sosyalist ülkelerde Sovyet etkisinin zayıflaması ve bunlar arasındaki ittifakların bölünmesi, zayıflaması gibi olgulara tanık oluyoruz. Kısacası, emperyalist ve revizyonist iki gruplaşma, aşılmaz çelişmelerle, grup içinde birbirleriyle olan mücadeleleriyle ve bir grubun diğer gruba karşı bir sürü çözülemez dış çatışmaları, çelişmeleriyle tam bir kargaşa içindedir.

Bu aşılmaz çelişmeler onların bütün faaliyetlerinde; NATO'da, Birleşmiş Milletler Örgütü'nde, Ortak Pazar Örgütü'nde, Avrupa Topluluğu'nda, Vietnam, Laos, Kongo savaşlarına katılmalarında, Almanya meselesinde, Varşova Paktı'nda, Moskova'daki 1 Mart toplantısında, Karşılıklı İktisadi Yardımlaşma Konseyi'nde, gerek kendi aralarında, gerekse hala hakim olan Sovyet devletiyle Avrupa'nın «halk demokrasisi» ülkelerinin ilişkilerinde yansımaktadır.

Bunlar, karmaşık meselelerdir. Fakat biz, bu ormanda yolumuzu bulmalı, ipi iyi izlemeli, doğru sonuçlar çıkartmalı, yanılmaz Marksist-Leninist bilimimiz temelinde, emperyalizm ve revizyonizme karşı savaş stratejisi ve taktiğini oluşturmalıyız.

Bugün uluslararası durumun genel olarak sosyalizm ve halkların güçlerinin lehine olduğunu söyleyebiliriz. Genel olarak emperyalizm, özellikle de Amerikan emperyalizmi çürüyüş içindedir. O, mevizlerini kaybetmekte ve bütün faaliyetlerinde teşhir olmaktadır. Uluslararası komünizmin ve sosyalist kampın bağrında buhrana yol açan modern revizyonizm, özellikle Kruşçevci revizyonizm, büyük davamıza ciddi bir zarar verdi. Fakat bu olguyu kabul ederken, bağrımızdaki bu vebaya karşı yürütmüş olduğumuz ve yürüttüğümüz maskesini düşürme ve teşhir mücadelesi, onun mevzilerini ve gücünü günden güne kaybetmesini mümkün kılmıştır.

Emperyalist devletlerin saflarında gittikçe artan çelişmelerin derinleşmesi, emperyalizmin sürekli zayıflamasına yol açmaktadır. Emperyalistlerin aralarındaki çelişmeler her zaman varolmuştur ve var olacaktır. Şu anda son derece keskinleşen bu çelişmeler, emperyalistleri kemirip, zayıflatmaktadır.

İkinci Dünya Savaşından zayıflamış olarak çıkan ve kendilerini toparlayabilmeleri için nispeten uzun bir zamana ihtiyaçları olan emperyalist ülkeler ister istemez Amerikan emperyalizminin hakimiyetine eşlik eden Amerikan «yardımını» kabul etmek zorunda kaldılar. Amerikan emperyalizmi yine de, uzun bir süre İngiliz emperyalizminin de yardımıyla, savaştan zayıflamış olarak çıkan ortaklarını, kendi kanunlarını dikte ettirdiği askeri-siyasi ittifaklara girmeye teşfik etmeyi başarmıştır. Amerikan emperyalizmi bu ittifaklar aracılığıyla, savaşın yıktığı ülkelerin ekonomilerini yeniden kurmak için, ekonomik «yardım» adı altında dünyanın pek çok kapitalist ülkesinde üsler kurdu. Öte yandan ABD uzun bir süre bu ülkelerin ekonomilerine, yatırımlarına ve ticaretine kendi iradesini zorla kabul ettir-

miştir. Hiç şüphesiz bu şartlarda ABD, bu ülkelerdeki yaşam tarzını, siyasi ve ideolojik düşünceyi de dikte etmiştir. Öte yandan Amerikan emperyalizmi, ekonomik bakımdan yeniden canlanması için Bonn Almanya'sını finanse etmiş ve onu dişine kadar silahlandırmış, militarizmin, faşizmin ve intikamcılığın yeniden canlandırılmasını sağlamıştır. ABD'nin sonuna kadar müttefiki, sosyalizme karşı vurucu kuvvet, sallanan müttefiklerine karşı korku ve şantaj gücü olacak güçlü bir faşist Almanya'nın kurulması fikri, Amerikan emperyalizminin planlarının ve faaliyetlerinin bir parçasıdır ve olmaya devam etmektedir.

Böylece Amerikalıların mutlak yönetimindeki bu kapitalist gruplaşma, elbette savaş tehlikesinin tehdidi olmuştur. O, bugün de, saldırgan bir dünya savaşının tehdididir. Fakat o, daha önce olduğu gibi yekpare bir güç değildir.

Bugün kapitalist Fransa, biçimsel bir şekilde NATO'da kalmaktadır; o, Amerikan emperyalizmine açıkça karşı çıkma yoluna girmiştir. Ayakları üzerine doğrulmuş olan büyük Fransız sermayesi, Amerikan pençesi ve hakimiyetine dayanamaz ve boğulmayı kabul edemez. Fransa, kendisini ABD'ne direnmek için güçlü hissetmektedir, bunun içinde Amerikalılar Fransa'nın muhalefetiyle karşılaşmaktadırlar. Tabi bu NATO'nun askeri ve siyasi gücünü epeyce sarsıp, zayıflatmıştır. Yaratılan bu olumlu durum, sadece Fransız sermayesinin gelişmesi sonucu değil, fakat Amerikan emperyalizmine karşı sosyalist ülkelerimizin verdikleri mücadelenin ve halkların milli kurtuluş savaşının doğrudan bir sonucudur.

Mücadelemiz onu zayıflattı ve Fransız sermayesi fırsattan yararlanarak Amerikan emperyalizminin hakimiyetine karşı çıktı. Biz Marksistler bu durumdan

ve dünya kapitalizminin bağrında ki bu ciddi buhran anından yararlanmalıyız. Biz Amerikan emperyalizmiyle büyük çelişmelere sahip olmasına rağmen, özünde hakimiyet amaçlarıyla ve yeni taktiklerle sosyalizm ve komünizme karşı mücadele etmek, halkları ezmek ve sömürmek için geçmiştekinden hiçbir farkı olmayan Fransız kapitalizmi hakkında en ufak bir hayal bile beslemiyoruz. Kapitalist ülkeler arasında ortaya çıkan çelişmelerdeki yeni olgular, daha önce Stalin tarafından öngörülmüştür ve bugün bunlar, onun öngördüğü gibi gerçekleşmektedirler.(2)

Biz, Amerikan emperyalizminin her yerde zayıfladığını görüyoruz ve onun nükleer şantaja eşlik eden, saldırgan davranışları gücünü değil, fakat zayıflığını göstermektedir. Onun Avrupa'da büyük problemleri vardır ve hakimiyet mevzileri istikrarlı değildir. O, en güçlü ve en saldırgan destekçisi Bonn Almanyasına güçlü bir şekilde dayanarak, tekrar yeni mevziler inşa etmeye çalışmaktadır.

Bizce, Bonn Almanyası, kapitalist Avrupa'da manga başıdır. Amerikalılar intikamcı Erhart(3) hükümetini Amerikan yanlısı bir durumda tutmak ve bunu sürdürmek amacıyla, onun taleplerini yerine getirmek, özellikle ona nükleer silahlar sağlamak için, ellerinden

---

(2) «Dış görünüşte her şeyin 'iyi gittiği' sanılmaktadır; ABD, Batı Avrupa, Japonya ve diğer kapitalist ülkeleri vesikaya bağlamıştır: Almanya - İngiltere, Fransa, İtalya ve Japonya ABD'nin pençesine düşmüşlerdir ve O'nun emirlerine uymaktadırlar. Fakat, herşeyin 'sonsuza kadar' 'iyi gideceği'ni, bu ülkelerin sonsuza kadar ABD'nin hakimiyeti ve baskısına izin vereceklerini düşünmek hata olur». (J. V. Stalin, 'SSCB'de Sosyalizmin Ekonomik Meseleleri', Arnavutluk baskısı, Tiran, 1968, sf. 39)

(3) O zaman Erhart, Federal Almanya Cumhuriyeti Şansölyesiydi.

gelen herşeyi yapmaktadırlar. Öte yandan Amerikalılar, iki Almanya'nın kendilerinin ve Bonn intikamcılarının şartlarına göre birleşmesini gereçkleştirmek için, Sovyetleri boyun eğdirmeye çalışmaktadırlar. Eğer ABD bunu gerçekleştirirse, buna bağlı olarak, Avrupa'daki mevzilerini güçlendirecek, Fransa'nın yarattığı zayıflığın üstesinden gelecek ve bir ölçüde de Fransa'yı tecrit edecektir. Bu manevrayla ABD, Fransa'yı tecrit etmeyi, onun Bonn'la her hangi bir ittifak kurmasını engellemeyi ve bunu gerçekleştirmesine imkan vermemeyi, Fransa'nın Bonn Almanya'sını tecrit edecek dolayısıyla Amerikan hakimiyetini sınırlayacak olan, Sovyetlerle eski ittifakları canlandırma çabalarını yoketmeyi amaçlamaktadır.

Özetlersek, ABD, Fransa'nın Doğu ve Merkez ve Güney-Batı Avrupa ülkeleriyle eski ittifaklarını canlandırma, aynı zamanda Bonn Almanyası ile birleşme, böylecede komünizme ve Amerikan hakimiyetine karşı mücadelede daha iyi durumda olma amaçlarını yıkmaya çalışmaktadır. Fransa hakimiyetini bu yollarla yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. Doğu Avrupa'nın «halk demokrasisi» ülkelerine karşı Gaullist yaklaşımlar, onlara krediler verilmesi ve kültürel ilişkilerin geliştirilmesi bu amaca hizmet etmektedir.

Bu durumda, Bonn ve Londra hariç, NATO'nun diğer üyelerinin görüşleri ve istekleri göz önüne alınamaz. Hangisi ve ne renkten olursa olsun İngiltere hükümeti geleneksel denge siyasetini sürdürecek, fakat denge daima Amerikalıların tarafında olacaktır. Amerika, İngiltere'ye darbeler indirmesine rağmen, gelenekler, menfaatler ve eski ittifak oyunları ve özellikle de iki büyük dünya savaşı, İngiltere'yi Amerikalılarla ittifaktan yana olmaya itecektir. Yine de aralarında çelişmeler vardır ve her zaman da var olacaktır.

İntikamcı Bonn hükümetinin amaçlarına gelince, bunlar bilinmektedir. O, nükleer silahlanmayı sağlamaya, ABD ile birlikte Avrupa ve NATO'ya hakim olmaya, Demokratik Almanya'yı yıkmaya, Üçüncü Reich'in eski sınırlarına yeniden dönmeye, kendi yararına yeni ittifakları yeniden örgütlemeye, kendisinin ve ortaklarının onayladıkları uygun bir zamanda, yeni bir dünya savaşıyla tehdit etmeye ve onu patlatmaya çalışmaktadır. Başka bir deyişle, Bonn Almanyası nükleer silah sağlamak ve Demokratik Alman Cumhuriyetini yıkmak biçimindeki iki acil amacını gerçekleştirmek için Amerikan siyasetini desteklemekte, İngiltere'nin ayağına basmamaya çalışmakta, De Gaulle ile bağları gerginleştirmemeye ve kesmemeye özen göstermekte, gizli ve açık çabalar sarfederek Sovyet revizyonistleriyle görüşmelere başlamaya ve onlarla anlaşmaya uğraşmaktadır. Öte yandan Bonn, «halk demokrasisi» ülkeleriyle ticaret yapmakta, krediler vermektedir, hatta Demokratik Alman Cumhuriyeti'yle ticaret mübadeleleri yapmaktadır.

Durumun böylesine gelişmesinin bir muhakemesini yaptığımızda, Avrupa'daki emperyalist ittifak savaşa hazır değildir. Fransız meselesi dengeyi bozdu ve tekrar sağlanması da zaman alacaktır. Öte yandan, her şeyden önce Sovyet revizyonistlerinin ve onun Avrupa'daki uydularının teslimiyeti, emperyalistler için yeni iş, ümit, çaba, imkan ve ittifaklar alanı yaratmıştır, bu durum onların şimdilik Kruşçevcilerin yarattıkları uygun imkanları elden kaçırmalarına; Avrupa'da silahlı maceracılığa ve çatışmalara girişmelerine izin vermemektedir.

Şu anda Avrupa'da siyah bir bulutun hakim olduğunu, Avrupa'nın emperyalist-revizyonist entrikalar alanı haline geldiğini ve bu emperyalist-revizyonist dev-

letler arasında kaynayan derin çelişmelere rağmen, Avrupa'da devrimci bir durum yaratmak için, bu çelişmelerden yararlanacak olan güçlerin henüz gelişmediği sonucuna varabiliriz. Avrupa'daki yegane devrimci güçler AEP, AHC ve Batı Avrupa'nın bazı ülkelerindeki küçük Marksist-Leninist gruplardır(4). Bu sebeple, devrim ve sosyalizmin menfaati için, Çin Halk Cumhuriyeti'nin büyük ağırlığı, Avrupa'da güçlü bir şekilde hissedilmeli ve bu çelişmeler kullanılmalıdır.

Revizyonist kamptaki durum da çelişkilerle doludur. Revizyonistlerin, siyasi-ekonomik birlikleri şekli olarak var olmasına rağmen, zayıfladıklarını söyleyebiliriz. Varşova Paktı yaşamaktadır ve Kruşçevci revizyonistlerin yayılma politikaları için bir «kalkan» olarak ta yaşayacağına inanıyoruz. Sovyet revizyonistleri başta olmak üzere onlar, Varşova Paktını, kendi askeri hegemonyalarını korumak, ortaklarının güçlerini ve silahlarını kontrolleri ve gözetimleri altında tutmak için kullanacaklardır, böylece kesin amaçları için zayıf ortaklarını hakimiyet altına alacak, «bir saldırı» korkusuyla onlara gözdağı vererek «silahsızlandıracak» ve her hangi bir ortağın çizgiden çıkması halinde ona, büyük ihtimalle ortaklaşa müdahale edeceklerdir.(5) Sovyet revizyonistleri, Varşova Paktı aracılığıyla uydularının ordularını yem olarak kullanma, eskimiş silahlarını satabileceği boş bir pazar ve herşeyin üstünde onları kontrol altında tutmak için Varşova Paktını bir güç olarak kullanma konusunda büyük umutlar beslemektedirler.

---

(4) Burada, 1960-1965 yılları arasındaki ilk gruplardan bahsedilmektedir.

(5) Hayat bu tesbiti tümüyle doğrulamıştır. Ağustos 1968'de, Sovyetler Birliği Varşova Paktını kullanarak, «elden kaçan» Çekoslavakya'yı işgal etmiştir.

Diğer revizyonist ortakların, siyasi istikrarın olmadığı Amerikan ve diğer emperyalistlerle çok-yönlü anlaşmaların yapıldığı, iç ekonomik, siyasi ve ideolojik farklılıkların olduğu bu şartlarda, herhangi muhtemel bir iç ve dış tehdide karşı Varşova Paktına ihtiyaçları vardır. Bizce, bu kamp içinde hiç bir ahenk, birlik yoktur, ama güvensizlik ve geçimsizlik vardır.

Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerle anlaşmalara varma amaçlarını gerçekleştirme yolunda özellikle Sovyet revizyonistlerinde, herşeyi, elde ettikleri her sonucu, yaptıkları her anlaşmayı diğerlerine mutlaka kabul ettirecek tarzda ikna etme eğilimleri vardır. Tabii Sovyet revizyonistlerinin bu çabaları kolay başarılamaz. Çünkü faaliyet halinde olan müttefik güçler vardır. Bu durumda bir de hemen hemen bütün diğer revizyonist devletlerin Amerikalılar, İngilizler, Fransızlar ve Bonn tarafından azimle yeşertilmeye çalışılan Sovyet diktasını tam olarak kabul etmeme eğilimi vardır.

Bu devletler bazen görüşmekte ve tek tek anlaşmalar yapmakta, bireysel çabalarla milli devlet platformunu ve milli menfaatlerini etkilemeye çalışmaktadırlar, başka bir deyişle, onlar, bozmakta, sabote etmekte, değişiklik yapmakta, mani olmakta ve Sovyet hegemonyacı çizgisi önüne engel çıkarmaktadırlar.

Bu eğilim, revizyonist ülkeler arasındaki çelişmeleri keskinleştirmiştir ve bu onların iç ve dış zayıflıklarında yansımaktadır. Almanya meselesi onlar tarafından siyasi-askeri esas mesele olarak ortaya konmaktadır. Onlar sözde, aynı kararlı tavırlarını koruduklarını iddia ediyorlar. Fakat bu, gerçek değildir ve olamaz da. Onların hepsinin, bu meseleyle ilgilendikleri doğrudur, ama, her birisi bu meseleyi kendi görüşüne göre halletmek istemektedir. Onların hepsi Demokratik Alman

Cumhuriyeti'nin zararına dolap çevirmektedirler. Varşova Paktı toplantıları Ulbricht'in çağrılarını ve muhtıralarını hiçe saydı. Bu toplantıların bildirileri demagoji ve blöftür, gerçeği yansıtmaz. Hiç kimse Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin gerçek savunulmasından yana değildir. Hepsi çatışmadan, savaştan korkuyorlar. Emperyalist devletler resmi olarak Oder-Neisse sınırını tanıdıkları sürece, Gomulka, Bonn'un ağır teslimiyet şartlarını Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne empoze etmeye çoktan hazırdır. Öte yandan Çekoslavakya, Bonn intikamcıları Südetler üzerindeki iddialarından vazgeçerlerse eski ittifaklarını normalleştirmeye doğru ilerlemektedirler. Macaristan'ın "Ulbricht'in sakalı" için kendini savaşa atma isteği yoktur. Onun istekleri başka yönde; komşularının topraklarında ve restore ettiği kapitalist rejimi güçlendirmededir.

Bu sebeple, Almanya meselesinin küçük bir ağrı ve bir yığın demagoji ile ortadan kaldırılması hem Sovyetlerin, hem de diğerlerinin işine gelmektedir. Onlar buna karşılık Bonn'dan geçici de olsa nispeten sessiz kalması teminatından başka birşey istememektedirler. Bizce, bu süre boyunca, Demokratik Alman Cumhuriyeti, Sovyetler Birliği ve müttefiklerince emperyalistler ve modern revizyonistler arasındaki görüşmelerde, şantajlarda ve anlaşmalarda ordan oraya vurulan bir piyon olarak kullanılmaktadır. Tabii bu, revizyonistler arasındaki çelişkiyi keskinleştiren, iç ve dış durumlarını zayıflatan esas sebeplerden biridir. Onlar, durmaksızın kendilerini teşhir ediyorlar.

Eski sosyalist ülkelerin, dünyanın diğer burjuva devletleriyle olan siyasi ilişkilerine gelince, bu ülkeler ortak genel bir çizgi izlemiyorlar, fakat her biri kendi milli çıkarları için çalışıyor. Çoğu kez, bir devlet, «herkes kendisi için» kanunundan hareket ediyor, ekonomik

veya siyasi kazançlar elde etmek, «prestijini korumak ve destek sağlamak için» revizyonist ortağının gözünü çıkarıyor, sürekli olarak ilkeleri ihlal ediyor ve çoğu durumda o da revizyonist olan ortağının çıkarlarını çiğniyor. Böylece, «orman kanunu» bunların ilişkilerine de girmiştir. Tabii, bu, onların çelişkilerini keskinleştirmekte ve onları zayıflatmakta, teşhir etmektedir.

Revizyonistler arasında ekonomik ilişkiler vardır ve Sovyet revizyonizmi, en büyük ekonomik güç olarak hala hakimdir ve eskisi gibi olmasa da kanunları o yapmaktadır. O ekonomik gücüyle ortaklarının zayıf ekonomilerine, şimdilik kırıp kurtulamıyacakları bazı önemli kilitler ve zincirler vurarak, hakim olmaktadır. Bu durum ortakları üzerinde, büyük bir Sovyet baskısına yol açmaktadır ve bu baskı sadece ekonomik değildir. Sovyetlerle revizyonist ortakları arasındaki ekonomik ilişkiler, köleleştirici kapitalist ilişkilerdir. Hiç biri diğerinden memnun değildir ve her yerde dalaşmalar, anlaşmazlıklar, şantaj ve tehditler vardır. Burada, bir çok derin, üstesinden gelinemiyecek yıkıcı çelişkiler vardır ve bunlar onların daha fazla yozlaşmalarına yönelik etki yapmaktadır.

Revizyonist devletlerin hiçbirisine, ekonomide yoldaşça enternasyonalist ilke rehberlik etmemektedir; tam tersine, her biri kapitalistler gibi, diğerinden azami kâr sağlamaya çalışıyor. Böylece, herşey, aralarındaki bütün ekonomik ilişkiler, ancak kapitalist ruhla ele alınıp, geliştiriliyor. Fakat Sovyetler Birliği'ndeki ekonomik kriz, «yardım etmesine» ve buhran içine düşmüş olan revizyonist müttefiklerinin gittikçe artan ihtiyaçlarıyla ve başa çıkmasına artık izin vermiyor. Bu yüzden, bu şartlarda, bu yeni kapitalistler için çıkış yolu, Amerikan, Fransız, İngiliz ve Alman yabancı sermayesine çağrıda bulunmaktadır. Amerikan ve diğer kre-

diler akmaya ve artmaya, Sovyetler Birliği ve Avrupa'daki sözde halk demokrasisi ülkelerinin ekonomisinin her yanına sülükler gibi yayılmaya başlamıştır. Bu kaçınılmaz olarak, siyasi ve ideolojik etkiyi de getirmekte, rejimin yolzaşmasına götürmekte ve bu ülkelerin siyasi, ekonomik ve askeri bakımdan yutulmasına yavaş yavaş çeşitli emperyalistlere bağımlı ülkeler haline gelmelerine ve onların nüfuz alanına dönüşmelerine yol açmaktadır.

Tabii bu Avrupa'nın revizyonist ülkeleriye, bu ülkeler üzerindeki mutlak siyasi ve ekonomik hakimiyetini yitiren Sovyet revizyonistleri arasındaki çelişmeleri yoğunlaştırmaktadır. Bu durum ayrıca, halk ve gerçek Marksist-Leninistlerle, her bir ülkenin revizyonist elebaşıları arasındaki çelişmeleri artırmakta ve derinleştirmekte; söz konusu ülkeleri yoksullaştırmakta, gericiliğin güçleriyle halkın güçlerini kutuplaştırmakta ve bu ülkelerde devrim lehine geniş bir şartlar alanı yaratmaktadır.

Revizyonistlerin mevcut ideolojik «birliğini» ve onların Marksizm-Leninizme, özellikle de Çin Komünist Partisi'ne ve Arnavutluk Emek Partisi'ne karşı yürüttükleri mücadeleyi nasıl tanımlamalıyız?

Modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizme ve iki Partimize karşı düşmanlığı amansızdır. Onlar bu konuda, düşünce ve eylem birliği içindedirler. Sadece Avrupa'nın «halk demokrasisi» devletleri ve partilerinin başındaki revizyonist elebaşıları değil, fakat aynı zamanda kapitalist ülkelerdeki «komünist» partilerinin başındaki bütün elebaşılar da, anti-Marksist bir yola girmişler, tümüyle ve ümitsizce uzlaşmışlardır. Onlar, reformcu ve Marksizm-Leninizmi yozlaştırıcı çizgilerini berraklaştırdılar. Onların önderliği Moskova revizyonist kliğidir; SBKP'nin 20, 21 ve 22. Kongreleri eğilimlerini

ve temellerini oluşturmaktadır. Onlar bu genel çizgiyi, partilerinin ve ülkelerinin somut durumları temelinde uygulamaktadır. Elbette bu genel revizyonist yönelim etrafında bu şeflerin burjuvazinin baskısı, partinin direnişinin, ülkenin siyasi-ekonomik durumu, devrimci hareketin ve onun eriştiği düzeyi ve diğer bir çok faktör tarafından belirlenen isteklerine bağlı olarak ortaya çıkan, çeşitli eğilimler vardır ve olacaktır da. Modern revizyonistler, amaçlarını olduğu gibi koruyup, anti-Marksist hedefe ulaşmak için mücadele ederlerken, şimdi bazı belirgin eğilimler gösteriyorlar. Tito'cu revizyonistler belirgin, açık ve gizlemedikleri bir yol izliyorlar. Onlar kapitalist burjuvaziyle, sosyal-demokrasiyle tam ve açık bir birlik içinde hareket ediyorlar ve Amerikan emperyalizmiyle açık bir ittifak içindeler ve onun hizmetindeler. Bunlarda işler o derece ileriye gitmiştir ki, diğer revizyonistler aslında Yugoslav revizyonistleriyle tam bir dayanışma içinde olmalarına, onu eylem için örnek almalarına ve partilerinin ve devletlerinin yozlaşmasında, Tito'cu, biçimleri benimsemelerine rağmen, bunları açıkça ilan etmeye cesaret edemiyorlar. Onlar, Titocu'larla yakın işbirliği yapmalarına onların siyasetlerini onayladıklarını ilan etmelerine, Titocu kapitalist reformları uygulamalarına rağmen, hala «bazı anlaşmazlıklarının olduğunu» söylüyorlar. Bu, demagoji ve aldatmacadır. Tito'cu revizyonist kanat tümüyle burjuvazinin durumuna geçerken, aşırı sağcı kanatın yerinin İtalyan revizyonistleri, Togliatlistler tarafından korunduğunun bir gerçek olduğunu söyleyebiliriz.

Bunlar kapitalist ülkelerde revizyonizmi sonuna kadar uygulama, parti ve proletarya diktatörlüğünü tasfiye etme, devrimci mücadeleden kaçınma, sosyal-demokrasiyle olan çelişmeleri ortadan kaldırma, onunla

birleşme, kaynaşma ve burjuvaziyle ideolojik ve siyasi bakımdan tam bir işbirliği rolünü oynamaktadırlar. Tek kelimeyle onlar, sınıf mücadelesini ortadan kaldırmadan ve burjuvazinin iktidarına boyun eğmeden yanadırlar. İktidarda olmayan revizyonistler, iktidarı ellerinde bulunduran ve bunu başkalarıyla paylaşmaya izin vermeyen Tito'culardan daha da ileri gitmek istiyorlar. Fakat, bu toptan tasfiyenin yanısıra, İtalyan revizyonistleri, revizyonist devletlerin faaliyetlerini koordine ediyor ve onlardan yozlaşmalarını hızlandırmalarını, SBKP 20. Kongresinin revizyonist genel çizgisinin tam ve tutarlı bir şekilde sürdürülmesini istiyorlar. İtalyan revizyonistleri «çok merkezci» teorilerini geliştirerek, bu sonuçlara daha iyi ulaşacaklarını düşünüyorlar. Bu, gerçekte Sovyet revizyonistlerinin otoritesinin çiğnenmesi, revizyonistler arasında bölünmeler yaratılması, revizyonist parti ve devletlerin tam olarak yozlaşması için tekelci sermayenin ideolojik saldırısının genel çerçevesinde, Sovyet revizyonistlerinin hızlı ve tam olarak yenilmesi demektir. Tabii, İtalyan revizyonistleri kelimenin tam anlamıyla maceracıdırlar. Onlar yozlaşma sürecini, hızlandırmak istiyorlar. Elbette, Sovyet revizyonistleri, kendilerini her türlü demagojik silahtan hemen yoksun bırakan bu taktiği destekleyemezler. İşte çelişmelerin kaynağı ve taktiklerinin farklılıkları buradadır.

Polonyalı revizyonistlerin gülünç taktikleri, bizi ikna etmeye, mümkünse polemiklerimizi yumuşatma ve özellikle taktik meselelerde Sovyet revizyonistlerinden «bağımsızlıklarını» gösterme amacını taşıyan, bir demagojidir. Fakat onlar, Marksizm-Leninizmin, ÇKP'nin AEP'nin ve sosyalist devletlerimizin en azgın düşmanlarının yanında saflandırılmalıdırlar. Onlar, revizyonistler içindeki en büyük şövenlerdir. Aralarındaki çe-

lişmelere rağmen Sovyetler onlara çok güvenmektedirler. Sovyetlerin onlara çok ihtiyacı vardır. Çünkü Polonya'nın emperyalistlere doğru açık bir kayışı, revizyonist kampın nihai felaketini hızlandıracaktır.

Ulbrich ve Kadar'da daha belirgin olan nüans farklılıklarına rağmen, Avrupalı diğer revizyonistler, Marksizm-Leninizme karşı ve özellikle iki partimize karşı mücadelede genel olarak aşağı yukarı, Sovyet çizgisini ve taktiklerini izlemektedirler. Fakat, genelde, Sovyet revizyonistlerine daha önceki körükörüne inancın artık olmadığını söyleyebiliriz. Bu, revizyonistlerin hakim olduğu dünyanın diğer partileri için de söylenebilir. Onların Sovyet önderliğine olan güvenleri zayıflamıştır. Onların güveni ve onları çeken güç, anti- Marksist ve anti-sosyalist faaliyetlerinde kendilerini finanse eden, rubleye dayanmaktadır.

Tabii, revizyonistler arasındaki bütün muhalefet işaretleri, eylem serbestisi veya yeni bölgesel gruplaşmalar sağlama çabalarından başka bir şey değildir.

Sovyet revizyonistleri büyük yenilgilere uğradılar. Partilerimizin onlara karşı mücadelesinin bu yenilgilerde tayin edici etken olduğunu söyleyebiliriz. Sovyet revizyonistlerini teşhir eden, baltalayıcı faaliyetlerine karşı ciddi bir engel oluşturan ilkeli militan tavırlarımız onların zehirli ve sisli demagojilerini dağıtmaktadır. Partimiz ve ülkelerimiz onların her türlü şantaj ve baskılarına karşı direndi ve bundan zaferle çıktı. Yılmaz mücadelemiz revizyonistlerin ihanet faaliyetinin hızlanmasını engelledi, dünya komünistlerini aydınlattı ve aydınlatmaktadır, halklara gerçeği gösterdi ve Sovyet revizyonistleriyle Amerikan emperyalistleri arasında varılan anlaşmaları açığa çıkardı.

20. Kongre'den bu yana, gemi azıya alan Sovyet revizyonistleri kendilerinden emin bir şekilde ihanet yo-

lunda herhangi ciddi bir direnişle karşılaşmayacaklarını düşündüler. Ve böyle bir şeyle karşılaştıklarında, bu direnişi büyük devlet şövenizmi görüşleriyle, büyük ekonomik ve askeri güçleriyle, SB'nin ve SBKP'nın büyük siyasi ve ideolojik itibarının arkasına gizlenip, saklanarak, zahmetsiz, gürültüsüz, hemen ortadan kaldırabileceklerini sandılar. Öte yandan, Sovyet revizyonistleri önerilerin ve önemli tavizlerin yola getireceği Amerikan emperyalistlerinden hemen anlayış bulacaklarına inanmışlardı. Böylece Sovyet revizyonistleri revizyonist ideolojik-siyasi çizgilerinin «zafer kazanacağını ve parlayacağını» düşündüler. Ve böylece, aynı panayırdaki sihirbazın elçabukluğu gibi göz açıp kapayıncaya kadar «mucize» yaratılacaktı. Hakkını vermek gerekirse Sovyet revizyonisterinin başı Nikita Kruşçev, bu oyunu gerçek bir panayır soytarısı gibi oynadı.

Revizyonizm kendi yenilgisini taşımaktadır. O, kendisinden hastalık kapmış olanlara, yenilgi getirmektedir, çünkü revizyonizm, ihanet, teslimiyet, bozgun demektir. Başında Sovyet revizyonizmi bulunan modern revizyonizm, kendisiyle birlikte bütün kötülükleri getirmiştir. O Sovyetler Birliği'ni zayıflattı, onun, Lenin ve Stalin'in Bolşevik Partisi'nin itibarını düşürdü, Sovyetler Birliği'nin ideolojik-siyasi bakımdan yozlaşmasını başlattı, devrimci güçleri zayıflattı, Sovyetler Birliği'nin sosyalist ekonomisini sürekli bir kargaşalık ve düşüş içine itti, Amerikan emperyalizmine önemli tavizler verdi ve sürekli olarak yıktığı Sovyet iktidarını günden güne uluslararası kapitalizmin menfaatlerine daha fazla bağlanan, yeni bir burjuva kapitalist sınıfın merhametine bıraktı.

Onların bütün ideolojik çizgisi, ideolojik-örgütsel gelişiminde, dış ve iç siyasetinin gelişiminde ve sosya-

list kamp ve uluslararası komünizmle ilgili olarak, fiyaskoya uğramıştır.

Kruşçevci revizyonistler ortaya çıkmadan önce sosyalist kampın ve uluslararası komünist hareketin sadece M rksizm-Leninizmi rehber aldığı için güçlü olduğu ve burjuva ideolojisine karşı yekpare bir şekilde durduğu bir gerçektir. Revizyonistler iktidara gelmeden önce, Sovyetler Birliği doğru yoldaydı. Marksist-Leninist devrimci ruhun rehberliğindeydi ve ondan ilham alıyor ve bu ruhla yoldaşlarına, dostlarına ve müttefiklerine ilham veriyordu.

Revizyonistlerin iktidara gelmesiyle artık Marksist birlik varolamaz. Birlik, Marksizm-Leninizmin iktidarda olduğu yerlerde vardır, doğru tezimiz, zafer kazandı. Revizyonist blöf ve demagoji; Stalin'in, «Stalin'in putlaştırılması»nın terörünün, «tehditlerinin», o zamanlar varolan birliğin «etkenleri» olduğu şeklindeki iddiaları, yalan ve iftiraları yenilgiye uğradı. Marksist-Leninistler her yerde revizyonistlere karşı ayağa kalkıyor, Marksizm-Leninizmin rehberliği ve ilhamı altında gerçek birliği sağlıyorlar. Görüyoruz ki, Sovyet revizyonistleri sadece sosyalist kampın ve uluslararası komünizmin birliğini yıkmakla kalmamış, aynı zamanda ayrılığı da getirmişlerdir ve zaten başka türlü de olamazdı. Revizyonistler, kendi aralarında bölünmüşlerdir ve daha da bölüneceklerdir. Revizyonizm ölüm öpücüğüdür.

Ve tutarlı Marksist-Leninist mücadelemizin bir sonucu olarak Sovyet revizyonistleri büyük bir yenilgiyle, zorlukla karşı karşıya gelince, daha az zorluğu tercih ettiler: Önderleri ve ideologleri, Nikita Kruşçev'i tasfiye ettiler. Kruşçev'in yoldaşları, işbirlikçileri ve komplo arkadaşları dolaylı olarak bütün suçu ona yüklediler ve onun eski çizgisinin hiç bir bölümünü değiş-

tirmeden, Kruşçevsiz Kruşçevciliği uygulamak üzere sahneye çıktılar.

Kruşçev'in tasfiye edilmesinden bu yana geçen zaman, Sovyet revizyonistlerinin Kruşçev kadar hain olduklarını ve Kruşçev'in hain anti-Marksist tezlerini büyük bir sadakatla izlediklerini doğrulamıştır. Hatta, ihanete gelince onlar Kruşçev'i bile geçmişlerdir, çünkü, Kruşçev'in iğrenç hatalarını bilmelerine rağmen, onun tasfiye edilmesinden sonra bile, yollarını düzeltmemişlerdir.

Onların Kruşçev'in çizgisi kadar revizyonist ve rezil «yeni» bir çizgi yaratmaya ve uygulamaya çalıştıkları gerçektir.

Her şeyden önce onların taktikleri sadece yüzeysel ve biçimsel şeylerde değişmektedir:

Onlar, Kruşçev'in yaygarasını ve böbürlenişini terk etmişlerdir. Kruşçev'in yerini alan Sovyet revizyonistleri şimdilik «düzeldikleri», «uyanık ve akıllı oldukları», «yaygara yapmadıkları» izlenimini vererek, konuşmalar yapmamakta ve susmaktadırlar, fakat fiiliyatta, ilk adım atılmıştır ve aynı yaygara yapılmaya başlanmıştır.

Onlar Amerikalılarla bağları koruyup, güçlendirmekte ve her geçen gün daha fazla teslim olmaktadırlar. Onlar Kruşçev'in değiştirilmesiyle güçlenmemişler, tam tersine kendilerini teşhir etmişlerdir. Bugün Kruşçev'in halefleri, Kruşçev'in kırıp döktüğü şeyleri yapıştırmaya çalışmaktadırlar. Onlar bizim aldanacağımız hakkında hiç bir ümit beslememekte, fakat ellerinden kaçan ortaklarından endişelenmektedirler. Onlar ortaklarını bekleyen felaketin üstesinden gelmek üzere yeni bir temelde aralarında bir çeşit «birlik» yaratmak istemektedirler. Bu, bugün onların esas hedeflerinden bir tanesidir. 1 Mart'ta Moskova'da yapılan hizipçi toplantı, her şeyden önce bu hedefi gerçekleştirmeyi amaçla-

maktaydı. Bizi aldatmak için ümit beslemek, yerine, yeni şartlara uygun olarak revizyonistler arasında ortak bir ideolojik-siyasi platform bulunmalıydı. Elbette, şekli olarak, 1 Mart toplantısından sonra yayınlanan bildiri, onların çizgilerinin bütün demagojisini içermektedir, fakat ben onların meselelerinin «bir çeşit revizyonist birliğin» yaratılması olduğu görüşündeyim. Sovyetler ortaklarına çizgide hiç bir şey değiştirmeyecekleri teminatını verdikten sonra, bu «birliği»n gerçekleşebileceğini ummuşlardı ve bu süre içinde kamuoyunda aldıkları tavırlarla, Kruşçev'in değişmesiyle hiç bir şeyin değişmediğini, doğrulamışlardır.

Fakat, Sovyet önderliğinin çok arzuladığı bu birlik, gerçekleşti mi? Hayır, hiç bir şekilde. Revizyonistler olarak Sovyet önderleri, birlikten, diğerlerine hakim olmayı ve onlar üzerinde, mutlak dikta kurmayı anlamaktadırlar. Ne yazık ki diğerleri Sovyet önderlerinden her zamankinden daha fazla bağımsız hale gelmişler, kendilerini tehdit eden kibirli Kruşçev'i hiç bir zaman sevmemişler ve ondan kurtulduklarına sevinmişlerdir. Fakat Kruşçev'in devrilmesinden sonra diğer revizyonistler, «kendi açılarından» yeni Sovyet önderliğinin geçmişi canlandırmayacağından emin olmak istediler. Onlar bundan çok korkuyorlardı. Bunun için yeniden teminat aldıktan sonra, «orkestra şefi» karşısında bağımsızlık durumları güçlenmiş ve aldığımız bilgilere göre, son toplantılarında, hepsi de müzmin revizyonistler olmalarına rağmen, birlik olmamıştır.

Uğrattığımız yenilgilerin sonucu olarak izleyicilerinin önüne pişirip koyacak yeni bir şey bulamayan modern revizyonistlerin içine düştükleri keşmekeş ve panik yayınladıkları bildiride açıkça görüldü. Bunların, inisiyatiflerinin olmadığı açıkça görüldü. Onlar zayıflayıp, parçalanmışlardır ve savunmaya çekilmişlerdir.

Bildiri, Sovyet revizyonistlerinin revizyonist ortaklarına kanunlarını daha önce olduğu gibi açıkça dikte ettiremediklerinin, kendilerini kabul ettiremediklerinin bir kanıtıdır: bölünme, «bağımsızlık», ellerinden kayış büyüktür ve uçurum derindir. Sovyet revizyonistleri dolaylı araçlarla ortakları nezdindeki itibar ve otoritelerini kurtarmaya, parti ve devletlerimize karşı mücadeleyi teşvik etmeye, örgütlemeye ve yönetmeye çalışacaklardır.

Böylece, Kruşçev'in devrilmesinden sonraki dönemin Sovyet revizyonistlerini daha fazla zayıflattığını söyleyebiliriz. Her şeyden önce, militan tutumumuz, Partilerimizin sürdürdüğü, polemik, onların yenilgisine yol açmıştır. Bu, dağılmış olan revizyonistlerin ve Sovyet revizyonistlerinin saflarında boğazlarına kadar battıkları bütün meselelerle birlikte panik yaratan ateşin bir yönüdür.

Amerikalılar da, bu dönem içinde tutumlarını değiştirmek bir yana, Sovyet revizyonistleri daha fazla zayıfladıkça, onları kendilerine daha sıkı bağlamak ve daha çok taviz almak için, şantaj dozunu arttırmışlardır. ABD, Sovyetlerin sözde «anti-emperyalist savaş» ve «anti-emperyalist cephe» hakkındaki, «evet»inin sadece bir demagoji olduğunu görmektedir. Bunun için de o, Sovyet revizyonistlerinin daha çabuk teşhir ve mümkün olduğu kadar daha erken teslim olmasını sağlamak ve onları köşeye sıkıştırmak için, saldırganlığını yoğunlaştırmaktadır.

Kruşçev'in «barış içinde bir arada yaşama», «silahsız, savaşsız bir dünya» hakkındaki fikirlerinin foyası meydana çıkmıştır ve bunlara kimse inanmamaktadır. Kongo, Laos, Güney Vietnam'daki savaş ve şimdi de Amerika'nın fiili olarak Kuzey Vietnam'ı bombalaması gerçeğiyle, Amerikalılar, Sovyetleri sadece teslimi-

yet ve teşhir olmakla yüz yüze getirmemiş, aynı zamanda Sovyet önderlerini savaş terörleri aracılığıyla Vietnam ve Kurtuluş Savaşının ezilmesi konusundaki emperyalist tezler lehine diplomatik faaliyetlere girmeye zorlamıştır. Kosigin'in Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'ne gitmesi, şeytani, aldatıcı, demagojik, yıkıcı ve teslimiyetçi amaçlar taşımaktadır. Fakat o başarısızlığa uğradı. Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'ne sözde silah yardımı verme, demagoji ve tuzaktan başka bir şey değildir. Gerçekte, Sovyet revizyonistleri kapitalist devletlerle birlikte Vietnam'ın dışında, Vietnam meselesiyle ilgili, uluslararası konferanslar örgütlemeye çalışmaktadırlar. Askeri bakımdan ciddi bir şekilde düşünmek ve hazırlanmak gereklidir. Çünkü, Sovyet revizyonistlerinin, Kruşçev'in zamanından bu yana ve bugün de, savaşı Kuzey Vietnam'a «tırmandırmaları» ve hatta daha ileriye götürmeleri yani çatışmayı genişletmeleri için, Amerikalılara serbest bir el bırakma amacıyla Amerikalılarla anlaşmaya varmış olma ihtimalleri yüksektir. Belki Sovyet önderleri sessizce, şatafatlı, demagojik açıklamalarla yetinecek ve tantanalı «protestolar» yapacaklardır ve öte yandan da Sovyetler Birliği'nin Vietnam'a, somut bir şekilde silah ve insan yardımı yapmasına Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'nin ve Çin'in izin vermediklerini iddia ederek, «deliller ve belgeler» toplayacaklardır. Tabii Sovyet revizyonistleri ateşle oynuyarlar, fakat onlar, iki tarafı zayıflatarak, Çin'i savaşa sokarak, onu bir ateş çemberiyle, Sovyet revizyonistlerinin Hintliler gibi dostlarının şeridiyle kuşatarak, «zafer» kazanabileceklerini düşünmektedirler. Sovyetlerin bu planlarını daha tomurcuk halindeyken boğmalıyız.

Biz, revizyonistlerin «genel silahsızlanma meselesini,» «Almanya ve Berlin meselesini» dikkatleri saptır-

mak için ele alıp, alevlendirdikleri görüşündeyiz. Gerçekte bu meseleler, onlar için, emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadelenin kaynadığı Hindiçini ve Çin'den dikkatleri saptırmak ve kendilerini maskelemek için, bir propaganda dumanıdır. İşte, iki esas düşmanımız çabalarını buraya yöneltmektedir.

Sovyet revizyonistleri, Amerikalılar, Fransızlar ve Bonn'la birlikte, gelişmekte olan ülkelerin halklarının bölgesel meselelerle meşgul olmalarını ve onların daha acil meselelerle ilgilenmelerini veya her yerde koordineli bir şekilde hücum etmelerini engellemeye çalışmaktadırlar. Örneğin hem Amerikalıların, hem de Sovyetlerin bizzat önemli bir mesele olan Kongo meselesinde somutlaştığı gibi, Afrika ülkelerinin ilgisini, sadece Afrika'nın meseleleriyle sınırlamaya, Arapları sadece İsraillilerin meydana getirdiği tehlikeyle ilgilendirmeye; Avrupa'nın sadece Bonn'a mı, yoksa Ulbricht'e mi bağlanmayı düşünüp, Hindiçini'yi ve diğer bir kıtanın meselelerini ihmal etmesini veya çok az ilgilenmesini sağlamak amacıyla nasıl çalıştıklarını görüyoruz. Sovyetler, Latin Amerika'da kendisini «komünist» olarak adlandıran her hangi bir önderin yularını iyice sıkmaktadır. Bu «komünistlerin» ikircikli görüşleri, gerçek devrimci Marksist-Leninist güçlerin birliğine hizmet etmiyor, aksine onları zayıflatıyor ve Latin Amerika ülkelerindeki diğer komünist ve işçi partilerinin revizyonist elebaşılarına ve bütün modern revizyonistlere hizmet ediyor.

Bizce, modern revizyonistlerin emperyalizmle işbirliği içinde devrimci güçleri bölme, onları farklı farklı meselelerle meşgul etme veya örgütsüz hale getirmek için kasten ayırma genel eğilimleri vardır.

Bu eğilim kendisini, çeşitli uluslararası nitelikteki toplantılarda, Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerin-

de göstermektedir. Bu ülkeler tutarlılık göstermiyor, yenilmiş tecrit olmuş veya Sovyetlerce «ikna edilerek» tarihleri saptanmış önemli uluslararası veya bölgesel toplantıların ertelenmesi ve hiç yapılmaması için engeller ortaya çıkartıyorlar vb. Biz bu meselenin tekrar gözden geçirilmesi ve durumu devrimcileştirmek için yeni taktiklerin oluşturulması gerektiğini düşünüyoruz.

Gördüğümüz şekilde tanımlamaya çalıştığımız bu genel durumda ve mevcut şartlar temelinde mücadelemizi nasıl sürdürmeliyiz?

Modern revizyonizme karşı ve her şeyden önce de Sovyet revizyonistlerine karşı polemiğimizi hızlandırmamız ve daha da keskinleştirmemiz gerektiğini düşünüyoruz. Onlar zayıflıyorlar ve polemiklere ara verme ihtiyacındadırlar. Bizim görevimiz onlara nefes almaları için zaman bırakmamak ideolojik ve siyasi bakımdan durmadan saldırmak ve onları teşhir etmektir. Onların halklara, devrimcilere, partilerimize devletlerimize karşı gruplaşmalarını, ortak veya ayrı ayrı eylemlere girişmelerini önlemek, onları kemiren ayrılıkları keskinleştirmek için, uluslararası alanda ve kendi aralarındaki ilişkilerde, her faaliyetlerini teşhir etmeliyiz. Verdikleri her «taviz», sözde bize yaklaşmak için her «taktik», onları teşhir etmek, silahsız bırakmak ve teslim almak için her yönüyle Marksist-Leninist bir tarzda kullanılmalıdır.

Onlara karşı mücadelemizi daha iyi örgütleyip, koordine etmemiz gerektiği görüşündeyiz. Örgütsel olarak koordine olmayan çalışmaya rağmen, iki partimiz mücadeledeki görevlerini tam olarak yerine getirmiştir ve getirmektedir, her konuda berraktır ve ön saflarda yılmadan durmaktadır. Fakat, oldukça sağlıklı tavırlar alan diğer Marksist-Leninist partiler için aynı şeyi söyleyemeyiz. En azından, Partimizle zayıf bağları olan

başka partiler de vardır. Muhtemelen, Arnavutluk Emek Partisi'nin «katı» olduğunu düşünürken, kendilerinin «dikkatli» davrandıklarından, «doğru» yolda olduklarını düşünen bazı partiler var.

Biz, bu «doğru», «dikkatli» çizginin Marksist olgunlukla, olayların nasıl geliştiği ve karşımızdaki muhaliflerin kim olduğu konusunda gerçek bir kavrayışla hiç bir ilgisi bulunmadığı görüşündeyiz. Bunun, muhalifin tehlikeli niteliğini; Partilerimize ülkelerimize ve Marksizm-Leninizme karşı, kurnaz, inatçı düşmanlığını doğru bir biçimde değerlendirmeyle hiç bir ilgisi yoktur. AEP'nin bu meseleleri değerlendirişi böyledir.

Düşünce ve eylem birliğini sağlamak veya her partinin taktik eylemlerinin nedenlerini birbirine anlatması ve bu konuda birbirini aydınlatması için, partiler arasında görüşmeler yapılması gerektiğini düşünüyoruz. Sinhua'ya* göre siz, Asya partileriyle böyle görüşmeler yapıyorsunuz, bu çok iyi bir şey. Biz de sizle bunu yapıyoruz, bu da çok iyi bir şeydir, fakat bunu istemediğimizden dolayı değil, imkan bulamadığımızdan. Asya partileriyle yapamıyoruz. Kutlamalarımıza katılmış olan bu partilerden yoldaşlarla her toplantı imkanını kullandık, görüşlerimizi ifade ettik. Fakat bu vesilelerle, özellikle meseleleri tartışıldığı ve karşılıklı görüş alış verişinin yapıldığı ikili görüşmeler gibi olmamıştır. Bizce bu bir eksikliktir.

Komünistlerin her zaman açıklamalara olayların doğru yorumuna ihtiyaçları olduğu görüşündeyiz. Burjuva ve revizyonist ülkelerdeki gerçek komünistlerin baskı ve gözetim altında bulundukları bir gerçektir. Bunların bir çoğu, gerçek hakkında bir şey bilmiyorlar, bir çoğunun yalanlar ve demagojiyle kafası karışmıştır,

---

(*) Sinhua — Çin Haber Ajansı, (çv. nt.)

diğer bir çoğu ise ancak tahminde bulunuyor, bazıları ise berraktır, radyo istasyonlarımızı dinleyerek, sonuçlar çıkarıyor, belki örgütleniyor, gizli olarak direnişi örgütlüyor vs. Herşeye rağmen biz enternasyonalist görevimizi yerine getirmeliyiz. Çünkü bu, uluslararası komünizm için son derece önemlidir.

Revizyonistlerin hüküm sürdükleri ülkelerde Marksist-Leninistlerin direnişi ve örgütlenmesi, tayin edici bir etkendir. Radyo, basın vs. ile propagandamız aracılığıyla dışarıdan onlara yardım edeceğiz. Revizyonist kale içindeki çalışma, bizzat bu ülkelerin Marksistleri ve halkları tarafından yürütülmelidir.

Kapitalist ülkelerdeki yeni Marksist-Leninist parti ve gruplarla ilişkilerimize gelince, bir ölçüye kadar kurulmuştur. Bu ülkelerde ki devrimci Marksist-Leninistler örgütleniyor, ve şurada başarıyla, burada güçlükle, elbette bazı doğal sallantılar ve dönüşlerle mücadele ediyorlar. Onlara yardım etmek görevimizdir, çünkü yoldaşların buna büyük ihtiyacı var. Tabii onların iç işlerine karışmadık ve karışmamalıyız da. Fakat her zaman sabır, incelik ve uyanıklık göstermeliyiz ve istedikleri zaman, mümkün olduğu kadar hatalardan kaçınabilmeleri için onlara tecrübelerimizi aktarmalıyız. Gerek bizler, gerekse de kapitalist ve revizyonist ülkelerdeki devrimci yoldaşlarımız, Revizyonistlerin ve emperyalistlerin bize engel olduklarını akılda tutmalıyız. Çünkü, revizyonistlerin ve kapitalistlerin ajanları ve devrimci kisveli teslimiyetçiler olan sahte Marksistler, yeni partileri sabote etmek için onların saflarına sızmaya çalışacaklardır. Bu yüzden, bizler ve devrimci yoldaşlarımız uyanıklılığımızı artırmalı, bazı kimselerin mücadelede ispatlanmadan gösterebileceği «temelsiz coşkunluğa» ve «aşırı güvene» karşı kendimizi korumalıyız. Biz ve onlar, bazı kimselerin «güzel devrimci söz-

lerinden» kendimizi korumalı ve bunları pratiğin testine tabi tutmalıyız.

İki partimizin Marksizm-Leninizmin ölümsüz ilkelerine dayanan düşünce ve eylem birliği tamdır ve tamamlanmıştır.

Amerikan emperyalistlerinin Vietnam'da savaşı yaygınlaştırdıkları, büyük Çin'e saldırmayı amaçladıkları Sovyet önderlerinin başında bulunduğu revizyonistlerin komünizme karşı ihanet faaliyetlerini yoğunlaştırdıkları bir sırada, bütün Marksist-Leninist partilerin Sovyet revizyonizmine karşı mücadelesinin güçlendirilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Kanımızca, düşmanların bize saldırdığı ve Vietnam'daki Amerikan tehdidinde olduğu gibi, savaşın eşiğine geldiğimiz şu anlarda, bazı kardeş partilerin ve bazı ülkelerin Marksist-Leninistlerin belirsiz veya aktif olmayan ama pasif de olmayan tavırları, ortak davamıza yardım etmiyor.

Kanımızca, Amerikan emperyalistlerinin ve onun müttefikleri revizyonistlerin ayakları altındaki toprağı her ülkede halkların ve Marksist-Leninistlerin mücadelesinin ateşiyle tutuşturmak için, tüm fırsatlardan yararlanılmalıdır.

Açıktır ki, Amerikan emperyalizminin, Sovyet revizyonistleri in ve dünya gericiliğinin genel ve somut hedefi mahalli savaşlardan, genel bir çatışmaya geçerek, Çin'e ve Asya'daki diğer sosyalist ülkelere karşı, Asya'da bir savaşı alevlendirmektir. Sovyet revizyonistleriyle Amerikan emperyalistleri Hindistan gericilerini yeni saldırı noktaları açmada, saldırı müfrezesi olarak kullanmak için hızla ve vargüçleriyle silahlandırıyorlar. Kuşkusuz Sovyet revizyonistleri ülkelerini savunma gerekçesiyle Çin sınırı boyunca, ona sürekli baskı ve şantaj uygulamak için kuvvetlerini arttıracak, ve onun etrafındaki devletleri, eğer onları Çin'le gele-

neksel dostluklarından tamamen koparamazsa, her yolla tarafsızlaştırmaya çalışacaklardır. Amerikan emperyalizmi de kendi hesabına, Japonya'daki bağlarını ve hakimiyetini öncelikle, bu ülkeyi kumandası altına almak için, güçlendirmeye ve eğer mümkün olursa, onu saldırı için kışkırtmaya çalışacaktır. Amerikalılar, Asya'daki sömürgeleri tehlikede olan İngiltere ile saldırı için daha yakın işbirliği yapma konusunda, büyük ümitler beslemektedir. Böyle durumlarda, Çin Halk Cumhuriyetinin, özellikle Amerikan emperyalizminin açık saldırıya giriştiği diğer Asya ve Afrika ülkeleriyle yakınlaşmak, dostluğunu ve ilişkilerini sağlamlaştırmak için gösterdiği çabaları izliyor ve doğru siyasetinin başarısına büyük bir güven besliyoruz. Güney Doğu Asya ülkeleriyle, onları sadece gittikçe daha keskin biçimler alan büyük bir savaş tehlikesi konusunda, bilinçlendirmek için değil aynı zamanda Amerikan saldırısına ve onun savaşı yaygınlaştırma amaçlarına aktif bir şekilde karşı çıkarabilmek için de, yakınlaşmamız ve çalışmamız gerektiği düşüncesindeyiz.

Biz de kendi hesabımıza, savaş kışkırtıcısı Amerikan emperyalizmine, Sovyet modern revizyonistlerine, Titoculara ve bunların hain destekleyicilerine karşı mücadeleyi, propagandayı ve teşhiri daha da yoğunlaştırmamız gerektiğini düşünüyoruz. Bunların ittifaklarına ve anlaşmalarına yoğun saldırılarda bulunmalı, Sovyetler Birliği'nin ve diğer ülkelerin halklarına tedbirler almaları ve Amerikan emperyalizmiyle bütün bu anlaşmaları felce uğratmaları ve reddetmeleri için çağrıda bulunmalı; onları saldırgan emperyalistleri tamamen tecrit etmeye çağırmalı, dünya halklarını, işçi sınıfını, köylülüğü ve ilerici aydınları, dünyayı kan ve ateşle tehdit eden Amerikan saldırganlığını, bu yeni Hitlerciliği tecrit etmek için mücadeleye bütün ağırlıklarını koymaya çağırmalıyız.

Güney Vietnam halkının yiğit mücadelesine, Kuzey Vietnam'ın sarsılmaz tavrına ve kardeş Vietnam halkına karşı kararlı ve doğru tutumlarınıza ve onlara verdiğiniz yardımlara ve desteğe gelince, bütün bunları biliyoruz. Sizin mücadeleniz, bizim de mücadelemizdir. Bu, bütün anti-emperyalistlerin, anti-revizyonistlerin mücadelesidir. Bu, emperyalizme, uşaklarına, modern revizyonistlere ve dünya gericiliğine karşı, sosyalizmin mücadelesidir.

Yiğit bir mücadele yürüten kardeş Vietnam halkı, her türlü desteğe layıktır. Amerikan emperyalizmi Güney Vietnamlı savaşçılara karşı zehirli gaz bile kullanıyor ve Kuzey Vietnam'a sistemli olarak öldürücü bombalar atıyor. Kardeş Vietnam halkının haklı davasını savunmak ve zafere ulaşmaları için, onlara her türlü yolla yardım etmek bütün halkların ve devrimcilerin kutsal görevidir.

Sonuç olarak, Moskova'daki bölücülerin toplantısıyla ilgili son tavırlarınızda doğru ve açık bir şekilde ifade ettiğiniz, düşünce ve eylem birliğini güçlendirmemiz, bizi bekleyen mücadeleler için, her gün kendimizi daha fazla silahlandırıp, çelikleştirmemiz gerektiği hususunu bir kere daha belirtmek isteriz. Biz, Marksizm-Leninizmin öğretilerine dayanan mücadelenizi anlıyor ve onu çok yönlü bir şekilde destekliyoruz. Biz, büyük davamızın zaferi için sizinle ve bütün diğer Marksist-Leninist devrimcilerle beraber savaşıyoruz ve savaşacağız. Bu son sözümüzdür, Arnavutluk Partisi ve halkının sözüdür, bunu siz kardeş Çin halkına, Çin Komünist Partisine ve Mao Zedung yoldaşımıza söylüyoruz.

Parti Merkez Arşivleri'ndeki
Konuşma Tutanaklarının bir bölümü
olarak ilk defa yayınlanmıştır.

5 Lira